

er givet til Digeanlæg f. Eks., er der ikke spurgt om, hvor megen Jord den enkelte havde at skulle have beskyttet, eller spurgt, om vedkommende Lodsejer var rig eller fattig. Der er nemlig visse Opgaver, der kun kan løses ved, at man ser bort fra bjærgsomme, smaa Partiinteresser, og ved, at alle paa Egnen kommer til at løfte i Flok. Det kan jo være, den højtærede Landbrugsminister kan faa Held til at splitte disse Selskaber, der er oprettet til Mergelforsyning, netop ved den Fremgangsmaade at ville dele Menneskene derude paa de magre Jorder i to Klasser og derved foranledige, at dette efter mit Skøn velsignelsesrige Arbejde i nogen Maade kommer til at gaa i Staa. Men jeg vil rigtignok haabe, at Finansudvalget og Rigsdagen vil stille sig ganske anderledes forstaaende overfor dette Spørgsmaal, end jeg synes, den højtærede Minister har gjort. Jeg har ikke mærket, hverken at Socialdemokraterne eller at den højtærede Landbrugsminister har næret Misnøje med de ret betydelige Fragtlettelser, der er givet til Gavn for en Industri, der for en Del paa anden Maade er beskyttet, men her, hvor det drejer sig om Fragtlettelser til Fremme af raa og magre Jorders Kultur, til ny Landvinding, der er Indvendingerne mange. Sp. 108 i Folketingstidende udtalte den højtærede Landbrugsminister følgende, som jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere: „Jeg vil haabe paa Tilslutning fra Landbrugerne, som er saa varme Tilhængere af Frihandel“ — det lyder næsten spottende; den højtærede Landbrugsminister synes at sætte sig udenfor disses Tal — „og som saa stærkt hævder, at Landbruget ikke ønsker Støtte; i alt Fald føler jeg mig overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som har begæret Ordet her under Finanslovdebatten, vil give mig ubetinget Tilslutning til disse Nedskæringsplaner.“ Det synes af dette Citat og af den højtærede Ministers øvrige Udtalelser at fremgaa, at han vil helt bort fra slige Tilskud, og saa kan de fattige Egne passe sig selv — jeg ved ikke, om han mener, at naar bare Byerne trives, saa gør det ikke saa meget ude paa Landet. Jeg ved nu ikke, hvorledes han tænker sig, at Landbruget, naar man tager det som en samlet Faktor, skulde kunne komme disse magre Egne til Hjælp med at bringe Jorden i Kultur, og jeg er slet ikke enig med den højtærede Minister i hans Syn paa denne Sag. Da Landbruget i 1894 fik sin egen Minister og sit eget Departement, var det

dog i Forventning om, at Landbruget derved fik een Mand i Regeringen, der vilde tale Landbrugets Sag og hævde dets Betydning. Derfor er det noget mærkeligt at høre den højtærede Landbrugsminister sige til Landbruget som Erhverv: I vil jo Frihandel, følgelig kan I give Afkald paa al Statsstøtte af enhver Art, thi den tynger Skatteyderne, uden at han i mindste Maade kræver tilsvarende Afkald for andre Erhverv. Den højtærede Minister appellerer til mig. Ja vel, jeg tror, at Landbruget vil gaa ind paa at give Afkald paa enhver Art af Tilskud, naar de andre Erhverv gør det samme og enhver Art af Toldbeskyttelse tillige stryges, den Toldbeskyttelse, der formentlig udgør — det er meget vanskeligt at udfinde det, men jeg vil antage mellem 50 og 100 Mill. Kr. aarlig. Saa kunde vi maaske tillige stryge baade Landbrugsministeriet og det saakaldte Erhvervsministerium. Maa jeg i Parentes bemærke, at Navnet Erhvervsministerium er jo et nemt Navn i Stedet for det andet lange Navn: Ministerium for Handel og Søfart, eller hvordan det var — der var en Ting til, tror jeg —, men det er et ret misvisende Navn. Navnet Erhvervsministerium her i dette Land for et Ministerium, der ikke omfatter Landbrugserhvervet, som jo skaffer Samfundet $\frac{9}{10}$ af dets Indtægter, er et Navn, der ikke dækker det danske Erhverv.

Den højtærede Landbrugsminister bebuder yderligere Nedsættelse af forskellige Bevillinger til Arbejder paa Husdyravlens og Husdyrbrugets Omraade. Mon det virkelig skulde være den højtærede Ministers eneste Opgave som Landbrugsminister? Til sidst siger han, at Landbruget skal nu give Afkald paa dette Mergeltilskud, thi saa kan Landbruget i Nedgangsperioder bedre kræve Støtte fra andre Erhverv og fra Staten. Jeg tror, at den Limpind fanger han ikke mange paa, thi Sagen er joden, at Landbrugets Betydning for Landets Økonomi er saa overvældende, at naar Landbruget er i Nød, da kan ingen anden hjælpe det, thi saa vil Staten straks komme i Armod. I saa Henseende venter jeg mig intet hverken i Retning af Evne eller Villie.

I den højtærede Landbrugsministers Tale var der ikke noget som helst i Retning af Støtte til eller Anerkendelse af Landbruget og dets Arbejde. Han synes at optræde, hvad der noget har skuffet mig, næsten udelukkende som den socialistiske Politiker, der ikke forstaaer, at Landbruget kan kræve Mergelbevillingen oprettholdt ligesom Bevillingerne til Digeanlæg